

השבוע הראשון של השנה

מאת חיים באר

כמה היינו ערלי-לב עד שקמת אריק שרון, שקמת אלוף ומלך בישראל.

פנינו להווה

„אין טעם לחטט בעבר“, אמר יצחק ימיר, המיועד, בישיבת הממשלה האחרונה. אכן, רק יוטים כאיש לוט מסתכלים לאחוריהם.

כשנוברים בעבר יכולים להתרחש כל מיני דברים לא נעימים.

בחולות שבין בתים לראשון-לציון אפשר למצוא, אולי, את שרידיו של אליהו (שואל) גלעד, חבר הלח"י שהוצא להורג ב-1942 על ידי חברו למהתרת.

בארכיונים העבשים אפשר למצוא את הפרוטוקולים של ועדת „רמה“, אפשר למצוא מסמכים אחרים, מרתקים ומוזעזעים יותר, על קשרים ונסיונות התקשרות עם כמה מנקייהדעת יבאירופה.

אפשר גם להזכר בשיחת הטלפון עם מוסקה צפורי בערב ראש השנה שלפני שנה, שיחה מזועזעת כהן נתנה עליה את דעתה.

במדינות טוטליטריות הדבר הכי קשה לגיבוי הוא העבר = אצלנו, חוזה לאל, עדיין לא.

ובכלל, וכסיפסיקו לחטט בעבר אפשר יהיה להשיג כמה תוצרי-לוואי לא-רעים. כנראה עתק מתקציבי המדינה ייחסכו לאחר יתבחלקות להיסטוריה באוניברסיטאות יסגרו פרופסורים יפסיקו לנסוע לחו"ל ל-שנות שבהון, הספרות יקטנו, השוק לא יוצף במחקרים, „ציון“, „זמנים“ יפסיקו להופיע. זאת ועוד, לאחר שהארכיוואלוגים יפסיקו לחטט בעבר יושג שקט ביהמים עם ההרדים. גם משרדי הממשלה יצאו נשכר-רים. יפוטרו ארכיבאים, כל התיקים ישלחו לחדרה ומדינת ישראל תהיה, לפחות לזמן מה, היצרנית העולמית של קרטון ושל נייר טואלט זול, ובמשרדים שיתפנו אפשר יהיה לפתוח אולמות רחבי-ידים ולא יצטרכו לשכור את אולם „אוהל שם“ חסר המיזוג.

נתחיל לעסוק בהווה. וסוף-סוף אפשר יהיה להעניק את כל תשומת הלב לחקירת משפט רצח ארלוזורוב.

יד

בעתונים, ברדיו ובטלוויזיה ירבו לציין היום את מלאות עשר ימים לפרוץ מלחמת יום-הכיפורים, שבצדק אמר מי שאמר, ש-אחריה לא נהיה לעולם מה שהיינו לפניו. אין בדעתי להידרש לאספקטים המדיניים-צבאיים-חברתיים של המלחמה.

ברצוני לספר לכם על מה שאירע לי באחד הימים בציר טרטור לא רחוק מצומח לכסיקון בסוגי.

מיכלית-דלק שנסעה לפנינו התפוצצה. ייבריה הועפו לכל עבר. רצנו חוזרים ו-יטופי-זיעה לחפש את הנהג. על תלולית הול, בין זבילי-פגוים ריקים ואיזה שיה מדברי „פלוצרה ראיתי יד. יד אחת קרוה עת. שזופה, שעירה, ועליה שעון גדול עשוי פלדה, שעון גברי מאוד.

היד הזאת כתבה מאז כמה דברים.

פרעושי בוקר

חלפו למעלה משבועיים מאז שהודיע בגין על כוונתו להתפטר ועד שישלח את מכתב התפטרותו לנשיא. בפרק זמן זה לא יכלו ריוויאן ואורה לנסוע למדינה ולעלות על היאכטה כאשר יאהבו. הם גם נמנעו מללכת לסרט או לקפוץ לשכנים, ואחד מאנשי „דבר אחר“ כבר אמר, „גם בשעה שהנשיא נכנס למקלחת הוא נאלץ לתלוח פתק למנחם על דלת ביתו. שלשים חיים הרצוג כבר היה מוכרה לצאת קצת ונסע ליישובי הדרום, על-כף-פגים, אם מר בגין ירצה לבוא. מסרו הוגים מסורבים לנשיא, ידעו איד למצוא אותי.

אבל לא בזה העניין.

העניין הוא בפריוטיזם.

אני מתפלא על אנשי המשפחה הלוהמת, שעצמאות ישראל היתה יקרה להם יותר מפשם, מהיו סרגנטים בריטים, מהיו יל-דים ערביים הפים מפשע בשווקים, שהיו נכונים לחסל למען המדינה העתידה לקום גם אם חבריהם שנתשדו, ולו רק בחשד קל של בגידה, שלא אורז אומץ לקוב ולזכר לגדול הפטריוטים שאולי, שמא, בכל זאת, ילך אל הנשיא ויגמור עם הענין סוף-סוף, שהרי המדינת מדינת ישראל, ראשית צמיח-חת גאולתנו, ראויה בימים קשים אלה לראש-ממשלה עירני ופעיל.

אף אחד לא קם.

ואולי, הכל לא נעשה מתוך רחמים יהודיים על האישי החולה שעל גדות הבל-פרוס. אלא מתוך חשבון פוליטי קר.

למדתם משהו בשנות השותפות שלכם עם סותריה-סוסים של „אגודת ישראל“.

איך אומר משל העם הערבי, „מי שהלך לישון עם סוסים אל יתמהה אם יקום בבוקר עם פרעושים“.

אהבת ישראל

השבוע עוררה בי דמות הפר השועט קדימה של מר אריאל שרון ודבריו הנלבבים הרהורים ספרותיים, לשם שינוי.

שוב ושוב דובבו שפתי את שורותיו ה-נצחיות של גיתה ופאוסט: „אני חלק הכוח הנוא, השוחר תמיד את הרע — ואת הטוב הוא יוצר“.

דומה שבוכות אמרי-השפר של שרון אני הולך ונעשה אותי ישראל אמיתי.

מעולם לא הייתי מלא הערצה כל-כך לדוד לוי, למשה ארנס ואפילו אני הולך ומתמלא היבה למרדכי ציפורי. אנשים יקולים, מתונים, רודפי שלום.

אם מר אריאל שרון יתמיד בהתבטאויותיו, כפי שכותבים העחונאים, יש סיכוי שאני אהב גם את רפול, ואת בני פלד וגם את אהרן דויד ואת שלמה באום בעל ה-כלבים.

שנים רבות אני רואה אותם מסביבי ולא ידעתי עד כמה אני אוהבם.

לא פלא, גם בחיפה קרה השבוע דבר דומה.

לבית-הדין הרבני הוגשה תביעת אישה לגט מבעלה. האשה, סיפרה הכרוניקה העתו-נאית, שנישאה לפני חמש שנים טוענת שרק עתה למדה לדעת שבעלה לא נימול.